

Ígéretünkhöz híven, ezúttal annak az amerikai tanárnőnek a történetével ismerkedhetnek meg, akit 1958-ban adott örökbe az édesanyja. Amit tud róla, kevés. Egy bizakodó, barna szemű, fiatal magyar lány hozta a világra, aki az ötvenhatos forradalom sodrával került a tengeren túlra. Itt, Buffalóban kezdődött Deborah története. Akit születésekor Mónikának neveztek...

mindannyian tudni akarjuk, kik a felmenőink, kiktől származunk, milyen a családi, rokoni háttér, ahonnan a világba érkezünk. Így vannak ezzel az örökbefogadásban felnőtt emberek is. Keresik a szálaikat...

Sorozatunknak ezek a nyitó mondatai. Azt már csak én teszem hozzá, hogy a sokasodó történetek – melyek olykor torzóban maradnak, hiszen nem biztos, hogy a keresés találkozással végződik – arról árulkodnak, hogy az ember, ez a kételkedő, rohanó, felületes ember bizonyosságot akar. Legkivált a saját maga életéről. Hisz éljünk bárhol, időben és térben annyi a bizonytalanság körülöttünk. Talán épp ezért oly fontos a kezdetek bizonyossága.

„Huszonöt éve keresem”

Honnan is tudhattam volna, hogy New York államban él egy rendkívüli asszony, *Deborah Deuro-Naughton*. Nem sejthettem, hogy valami különös

gondviselés folytán elér hozzám az üzenete. Álmomban sem gondoltam, hogy annak utána, hogy a lapunkban megjelent az édesanyját kereső levele, rá néhány hónapra iderepül, és találkozni fogunk Budapesten.

Hazautazásuk előtt egy megrázó délutánt együtt töltöttünk. A találkozás számomra volt megrázó. Deborah révén sok-sok réteggel elfedett, mélyre zárt, ismeretlen tartományát ismertem meg az emberi léleknek. Köszönöm neki!

Úgy kezdődött minden, hogy tavaly szeptemberben, lapunk 37. számában, a Gyökök sorozatban közreadtunk egy levelet:

„A nevem Deborah Deuro-Naughton, New York államban élek, itt születtem az édesanyám, aki az 1956-os forradalom után vándorolt ki. 1958. június 27-én születtem, Buffalóban. Röviddel azután, hogy anyám, aki 24 éves volt ekkor, és hajadon, megérkezett oda. Eredeti nevem Varga Mónika. Az édesanyám neve Varga Erzsébet, ha jól tudom, ő 1933. november 21-én született. A legközelebbi hozzátartozójaként Gyursánszky Gizella van a kórházi jelentésben, aki a Bárány nevet is használta.

Anyám nem beszélt jól angolul. Örökbe a Katolikus Segély-

szolgálaton keresztül kerültem. Adoptálásomkor ő százötven centiméter magas volt, ötvenöt kilogramm, barna hajú és szemű, katolikus vallású és iskolázott. Egy konyhán dolgozott. Édesapámról annyit tudok, hogy szintén magyar volt, magas, szőke és kék szemű. Anyám azt akarta, hogy a nevem Monika Varga Barany legyen. Öt hónapra csecsemőotthonba kerültem. 1958 decemberében adoptáltak.

Új családommal csodálatos életem volt. Négyéves korom óta tudom, hogy származásom szerint máshova tartozom. Mindig szerettem volna tudni azt,

„Eredeti nev

